

Připadala jsem si jako pod vodou. Slyšela jsem zvuky, slovům jsem však nerozuměla.

Neomylně jsem poznala chvíli, kdy mě Temnyj zahlédl. On sám se v mém zorném poli zaostřil, zatímco všechno ostatní zůstalo jako nejasná šmouha.

Ovládal se tak dokonale, že si nikdo v jeho blízkosti nevšiml prchavého zděšení, jež se mu mihlo po dokonale řezané tváři. Já však viděla, jak rozšířil šedé oči a na okamžik ztuhl a zatajil se mu dech. Prsty pevně sevřel opěrky židle – ne židle, trůnu. Pak se uvolnil a začal souhlasně přikyvovat člověku před sebou, který mu vykládal bůhvíco.

Čekala jsem a pozorovala. O tenhle trůn tak dlouho usiloval, stovky let nevolnictví a bojů, aby ho získal. Musela jsem uznat, že na něm vypadá dobře. Malicherná část mého já doufala, že ho najdu zesláblého, že mu černé vlasy zbělely stejně jako mně. Ale ať jsem mu ublížila jakkoliv, zotavil se z toho lépe než já.

Když nesrozumitelné huhlání žadatele ustalo, Temnyj vstal. Trůn se mi propadl do rozmazaného pozadí a já poznala, že předměty nejbliž u Temnyje jsou nejzřetelnější, jako by byl čočkou, skrze niž vidím svět.

„Uvážím to,“ pronesl hlasem mrazivým jako led. Jak dobře jsem ten hlas znala. „Teď mě nechte.“ Úsečně mávl rukou. „Všichni.“

Vyměnili si sluhové nechápavé pohledy, nebo se jen uklonili a odešli? To jsem neviděla. Temnyj s pohledem připíchnutým na mně už byl na cestě z vyvýšeného pódia. Srdce se mi sevřelo a v mysli mi dunělo jediné slovo: *uteč*. Bylo ode mě hloupé něco takového zkoušet. Hledat ho. Ale nepohnula jsem se. Nepustila jsem to vlákno.

Někdo se k Temnyjovi blížil, a když byl od něj sotva pár centimetrů, zaostřil se mi – griša v rudém plášti, jeho obličej jsem

nepoznávala. Rozuměla jsem dokonce, co řekl: „... kvůli tomu podpisu pro...“ Pak ho Temnyj uťal.

„Později,“ odsekl ostře a korporálčík odspěchal pryč.

Místnost ztichla, nikde žádný pohyb ani zvuk, a Temnyj ze mě nespouštěl oči. Přešel přes místnost s parketami. S každým krokem se v mém zorném poli zaostřila naleštěná podlaha pod jeho botami a pak zase zmizela.

Zvláštním způsobem jsem vnímala, že ležím v posteli v Bílé katedrále a zároveň stojím v teplém čtverci slunečního světla v korunním sále.

Zastavil se přede mnou a očima bedlivě studoval moji tvář. Co viděl? On byl v mém obraze bez jediné jizvy. Viděl mě zdravou a silnou s hnědými vlasy a jasnýma očima? Nebo hleděl na bleďolící holku se šedivými vlasy zničenou zápasem v kapli a zesláblou životem v podzemí?

„Kdybych jen věděl, že budeš tak nadaná žákyně.“ V jeho hlasu zněl upřímný obdiv, snad dokonce překvapení. Ke svému zděšení jsem se přistihla, že zoufale osamělá část mého já má z jeho pochvaly radost. „Proč za mnou přicházíš až teď?“ zeptal se. „To ses tak dlouho vzpamatovávala z té naší rozmíšky?“

Jestli tomuhle říká rozmíška, pak jsme vážně ztraceni. *Ne*, uvědomila jsem si. Schwálně použil takový výraz, aby mě zastrašil.

Ignorovala jsem jeho otázku a prohlásila: „Nečekala jsem kompliment.“

„Ne?“

„Nechala jsem tě pohřbeného pod hromadou suti.“

„A když řeknu, že obdivuju tvoji nemilosrdnost?“

„Nebudu ti věřit.“

Po rtech mu přelétl lehký smích. „Nadaná žákyně,“ řekl znovu. „Proč se na tebe zbytečně zlobit, když to byla moje chyba? Měl